

Steder, og man betragter hinanden som Fjender. Jeg vil gerne sige til Arbejderne, at de ogsaa maa vise Samfølelse ved at stemme Fordringerne ned for at holde Arbejdet i Gang lige saa vel som Arbejdsgiverne, thi det er rigtigt, at Lønniveauet maa rette sig efter, hvad det bærende Erhverv, Landbruget, kan afkaste, og Landbrug er for Tiden ikke nogen lukrativ Forretning. Derfor forfærdes man ogsaa i Landmandskredse, naar man ser, at Direktørgagerne i Landmandsbanken efter den nye Ordning „kun“ maa være 50 000 Kr. Jeg fæster min Opmærksomhed ved Ordet „kun“. Jeg ser noget af Samfølelsen hos Arbejderne ved Skibsværftet oppe i Aalborg i disse Dage, idet de er gaaet med til at nedsætte Akkordsatserne for at blive i Arbejde. Det skaffer Arbejde til 700 Arbejdere i ca. 1½ Aar. Det drejer sig om store Leverancer, som Værftet har faaet; Arbejderne indsaa, at de maatte sætte Fordringerne ned, hvis Værftet skulde have Bestillingen og de beholde Arbejde. Jeg siger, det er rart at lægge Mærke til, naar der er en Samfølelse til Stede, at alle, saavel Arbejdere som Arbejdsgivere, vil virke med til at holde Arbejdet i Gang og støtte de Værfter og andre Virksomheder, vi har herhjemme. Men naar det fremhæves i Aviserne og gaar Landet rundt, vil det jo sige, at det er en Undtagelse, hvorimod jeg maa mene, at saadant maatte være Regelen.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg priste 8 Timers Arbejdsdagen saa stærkt. Jeg er klar over, at i mange Tilfælde, hvor det drejer sig om anspændt Arbejde i Fabrikker, er 8 Timer tilstrækkeligt og maaske til Tider for meget, men jeg er overbevist om, at den højt lovpriste 8 Timers Arbejdsdag ogsaa har sine meget svage Sider i en Periode som denne, hvor det gælder om at konkurrere med Udlandet og holde Arbejdet i Gang. Det er klart, at ved at have længere Arbejdstid for den samme Løn arbejder man billigere og kan frembringe mere til en billigere Pris, saa at der kan sælges billigere. Men der er een Ting til, jeg gerne vil pege paa med Hensyn til den 8 Timers Arbejdsdag. For mange unge Mennesker har det været en Ødelæggelse med den megen Fritid, ikke mindst i Storbyerne. Da de ikke vidste, hvad de skulde anvende den megen Fritid til, er de kommet ud paa daarlige Veje.

Jeg ved godt, at den Slags Ting som, at der bør være Samfølelse, at vi skal staa samlet o. s. v., er det meget lettere at tale om end at faa praktiseret. Men naar man

nu vil sige fra visse Sider, at det hele her i Landet trækker sig nok i Lave, uden at man for Alvor diskuterer om nye Veje, mener jeg, at det har man ikke Lov til at sige. Vi maa være glade for hver Idé, der kommer frem, vi maa diskutere den og prøve, om den kan hjælpe os noget ud af Uføret. Det forekommer mig, at vi maa gøre, hvad vi kan, for at give de forskellige Erhverv saa gode Udviklingsmuligheder som muligt.

For Landbrugets Vedkommende er det jo godt, at vort Hovedmarked for Smør og Flæsk endnu er bevaret, men med Hensyn til vort Kvæg synes jeg rigtignok, der har været mange Vanskeligheder. Der er blevet lukket for os Gang paa Gang, naar vi var vel begyndt. Nu har Sverige igen lukket for vor Kvægtilførsel, og der er vel ikke megen Udsigt til, at der bliver lukket op foreløbig. Var det ikke rimeligt at forlange, at et Land, hvor vi køber saa meget, ogsaa skulde kunne tage imod de Produkter, vi fra Landbrugets Side har at undvære til det? Der maa være noget af dette Princip overfor de Lande, vi er i Handelsforbindelse med: Skal vi købe jeres Varer, maa I ogsaa tage noget til Gengæld af vort, og kan man ved saadanne Forhandlinger uden at skade vort Landbrug, men tværtimod til Gavn for det, ogsaa komme andre Erhverv til Hjælp, maa man selvfølgelig selv om det er nye Veje, slaa ind paa dem.

Fiskerierhvervet er meget daarligt stillet for Tiden. Der er nedsat et Udvalg, hvori der ogsaa sidder Rigsdagsmedlemmer, til at søge nye Udveje, nye Markeder for det. Bør man ikke gøre, hvad man kan, for at afhjælpe Nødstilstanden ved, da de gamle Markeder er gaaet tilbage for Tiden, at faa aabnet nye Markeder gennem Handelstraktater, ved Vareudveksling, eller hvad man nu kan? Det forekommer mig, at det er galt ikke at gøre det. Vi indfører f. Eks. megen Klipfisk her til Landet fra Norge. Var det ikke rimeligt, at vi selv lavede den, at vi hjalp Fiskerne i Gang med det ved, hvis de mangler Kapital, at laane til, at der kunde oprettes saadanne Salterier, at vi selv kunde lave Klipfisk herhjemme og derved blive fri for at sende Pengene ud af Landet? Foruden at skaffe Fiskerne Beskæftigelse og Fortjeneste vilde det hjælpe til at bedre vor Handelsbalance.

Og hvad nu Industri og Haandværk angaar, var det saa ikke bedre, at vi indførte noget mindre af færdige Varer, som vi lige saa godt selv kunde lave, og Pengene blev her i Landet? Jeg giver ganske det ærede Medlem Hr. Jacobsen Ret, naar han